

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Č.**, zastoupen Mgr. Robertem Tschöplem, advokátem se sídlem Radnická 14/16, Brno, o podání ze dne 4. 10. 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 2. 2011, čj. 10 Na 966/2010 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce doručil dne 7. 10. 2010 Krajskému soudu v Českých Budějovicích podání datované dne 4. 10. 2010. Podání trpělo dle krajského soudu vadami, pro něž nebylo zřejmé, jaké věci se týká a čeho se žalobce domáhá. Proto vyzval žalobce k odstranění vad. Jelikož žalobce ve stanovené lhůtě vady neodstranil, soud odmítl podání usnesením ze dne 3. 11. 2010, čj. 10 Na 966/2010 – 7.

[2] Proti usnesení krajského soudu o odmítnutí podání brojil žalobce kasační stížností. V rámci přípravných úkonů řízení o kasační stížnosti dle § 108 odst. 1 s. ř. s. vyzval krajský soud žalobce k uhrazení soudního poplatku z podané kasační stížnosti. Na to žalobce reagoval tím, že požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů. Krajský soud oba návrhy usnesením ze dne 24. 1. 2011, čj. 10 Na 966/2010

– 29, zamítl. Posledně uvedené usnesení bylo žalobci doručeno dne 26. 1. 2011 spolu s novou výzvou k uhrazení soudního poplatku (usnesení čj. 10 Na 966/2010 – 35). Lhůtu pro zaplacení soudního poplatku stanovil soud v délce 7 dnů, přičemž žalobce poučil o následcích nezaplacení soudního poplatku v této lhůtě. Jelikož žalobce neuhradil ve stanovené lhůtě soudní poplatek, krajský soud zastavil řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 8. 2. 2011, čj. 10 Na 966/2010 – 36.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti

[3] Proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení o kasační stížnosti podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V prvé řadě se stěžovatel domnívá, že vyzvat účastníka k zaplacení soudního poplatku v době, kdy ještě neuplynula lhůta pro podání kasační stížnosti proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na přiznání osvobození od soudních poplatků, není nešikanózním postupem s cílem zmařit procesní i hmotné právo. Dále namítá, že s ohledem na jeho majetkové poměry a výši soudního poplatku nelze považovat lhůtu pro zaplacení soudního poplatku v délce 7 dnů za přiměřenou. Konečně namítá, že v řízení o kasační stížnosti, v němž bylo vydáno nyní přezkoumávané rozhodnutí, nebyl stěžovatel v rozporu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Přesto krajský soud činil ve věci procesní úkony vedoucí k zastavení řízení o kasační stížnosti.

[4] Stěžovatel navrhuje, aby bylo zrušeno usnesení krajského soudu o zastavení řízení o kasační stížnosti a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Kasační stížnost proti rozhodnutí o zastavení řízení lze podat jen z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V takové kasační stížnosti je stěžovatel povinen především vylíčit důvody, pro něž se domnívá, že rozhodnutí soudu o zastavení řízení je nezákonné (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2004, čj. 3 Azs 43/2003 – 48, všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o zastavení řízení (rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 – 98).

[7] Nejvyšší správní soud se neshoduje s hodnocením stěžovatele, že lhůta k zaplacení soudního poplatku v délce 7 dnů je příliš krátká. Soud při svých úvahách vyšel z toho, že soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti byl splatný v okamžiku podání kasační stížnosti [§ 7 odst. 1 ve spojení s § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], tj. dne 11. 11. 2010. Jestliže krajský soud poté vyzýval stěžovatele k uhrazení soudního poplatku, jednalo se o stanovení lhůty náhradní. První výzva k úhradě soudního poplatku byla stěžovateli doručena dne 17. 12. 2010, lhůta k zaplacení byla stanovena v délce 7 dnů. Poté, co krajský soud zamítl návrh stěžovatele na osvobození od soudních poplatků, vyzval jej v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 26. 1. 2006, čj. 1 As 27/2005 – 87) opětovně k uhrazení soudního poplatku. Výzva byla

stěžovateli doručena dne 26. 1. 2011 a lhůta k zaplacení byla stanovena v délce 7 dnů. V obou případech byl stěžovatel poučen o následcích nezaplacení soudního poplatku.

[8] Krajský soud vydal rozhodnutí o zastavení řízení šestý den poté, co uplynula lhůta k zaplacení soudního poplatku. Soud tak stěžovateli fakticky poskytl k uhrazení soudního poplatku lhůtu v délce 13 dnů, kterou však stěžovatel nevyužil. A to v situaci, kdy byl stěžovatel již jednou vyzván k uhrazení soudního poplatku a kdy splatnost soudního poplatku nastala před téměř 3 měsíci. Skutečnost, že lhůta k uhrazení soudního poplatku v délce 7 dnů je dostatečná, potvrdil zdejší soud např. v rozsudku ze dne 18. 3. 2010, čj. 3 Aps 1/2010 – 81. Tato námitka je nedůvodná.

[9] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud postupoval nesprávně, když vydal usnesení o zastavení řízení dříve, než uplynula lhůta pro podání kasační stížnosti proti usnesení o zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků. Ze spisu se podává, že výzva k zaplacení soudního poplatku i usnesení o zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků byly stěžovateli zaslány v jedné zásilce, kterou převzal dne 26. 1. 2011. Lhůta pro podání kasační stížnosti proti usnesení o zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků tak uplynula dne 9. 2. 2011. Krajský soud ovšem vydal usnesení o zastavení řízení o den dříve, tj. dne 8. 2. 2011, právní moci nabylo dne 11. 2. 2011.

[10] Řízení před krajským soudem bylo vskutku stiženo vadou spočívající v tom, že krajský soud vydal usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku dříve, než marně uplynula lhůta pro podání kasační stížnosti proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků. Pokud by totiž stěžovatel podal kasační stížnost proti posledně uvedenému rozhodnutí, nebylo by možné řízení zastavit dříve, než by bylo rozhodnuto o této kasační stížnosti (rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2005, čj. 2 Afs 132/2004 – 91).

[11] Tato vada ovšem nemohla mít v nyní posuzovaném případě vliv na zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Stěžovatel totiž kasační stížnost proti usnesení ze dne 24. 1. 2011, čj. 10 Na 966/2010 – 29, jímž byl zamítnut jeho návrh na osvobození od soudních poplatků, nepodal. Navíc, pokud by byla kasační stížnost stěžovatele doručena krajskému soudu do dne nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, byl by soud povinen toto usnesení zrušit (analogicky viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 31/2008 – 41, část III/3). Jestliže by tedy stěžovatel napadl včas rozhodnutí o zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků kasační stížností, což však neučinil, mohl by krajský soud své usnesení o zastavení řízení zrušit. Pokud by tak neučinil krajský soud, přikročil by ke zrušení rozhodnutí o zastavení řízení Nejvyšší správní soud (viz rozsudek NSS čj. 1 As 31/2008 – 41, část IV.). Z těchto důvodů neshledal zdejší soud uvedenou kasační námitku důvodnou, neboť k vadám řízení před krajským soudem se přihlíží jen tehdy, jestliže mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V nyní posuzovaném případě však bylo postaveno najisto, že vada řízení nezkrátila stěžovatele na jeho právech a zcela prokazatelně nevyústila ve vydání nezákonného rozhodnutí.

[12] V neposlední řadě stěžovatel namítá, že krajský soud činil v řízení o kasační stížnosti úkony (včetně zastavení řízení), aniž byl stěžovatel zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud podotýká, že vybrat si zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti je zásadně povinností stěžovatele (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Pokud stěžovatel své povinnosti nedostojí, je soud povinen vyzvat stěžovatele k odstranění tohoto nedostatku. Následkem nesplnění výzvy soudu je odmítnutí kasační stížnosti na základě § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud však nemůže stěžovateli ustanovit z moci úřední zástupce z řad advokátů, nenese odpovědnost za to, aby v průběhu celého řízení o kasační stížnosti jednal toliko se zástupcem stěžovatele. Ba naopak je povinností stěžovatele, aby byl po celou dobu tohoto řízení zastoupen, jinak mu hrozí procesní sankce v podobě odmítnutí kasační stížnosti.

[13] Povinnost stěžovatele mít zvoleného zástupce z řad advokátů nelze zaměňovat s povinností soudu dbát o to, aby v průběhu celého řízení byl účastník, který nemůže před soudem jednat samostatně, zastoupen zákonným zástupcem, popř. aby mu byl ustanoven opatrovník dle § 29 odst. 1 o. s. ř., užitého přiměřeně na základě § 64 s. ř. s.
[14] Stěžovatel v daném případě podal kasační stížnost sám, nedoložil soudu, že by byl pro řízení o kasační stížnosti zastoupen. Usnesením krajského soudu ze dne 10. 12. 2010, čj. 10 Na 966/2010 – 18, byl stěžovatel vyzván k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení. Následně stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů soudem dle § 35 odst. 8 s. ř. s. Tento návrh byl zamítnut usnesením ze dne 24. 1. 2011, čj. 10 Na 966/2010 – 29. Kasační stížnost proti tomuto usnesení nebyla podána. Ze soudního spisu tedy plyne, že stěžovatel nebyl po celou dobu řízení o kasační stížnosti zastoupen, nepředložil soudu plnou moc udělenou advokátovi a ten mu nebyl ustanoven ani rozhodnutím soudu. Tato skutečnost nikterak nebránila postupu soudu v řízení o kasační stížnosti. Soud zcela správně jednal v řízení přímo se stěžovatelem. Tato kasační námitka je rovněž nedůvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud na závěr podotýká, že vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost (viz k tomu detailně rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2007, čj. 9 As 3/2007 – 77).

[16] S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo.

[18] Pro informaci stěžovatele Nejvyšší správní soud doplňuje, že tímto rozsudkem bylo definitivním způsobem skončeno řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 11. 2010, čj. 10 Na 966/2010 – 7, jímž bylo odmítnuto podání stěžovatele ze dne 4. 10. 2010. Toto řízení bylo u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 1 As 98/2010. Jelikož bylo uvedené řízení o kasační stížnosti zastaveno usnesením krajského soudu a zdejší soud tímto rozsudkem zamítl kasační stížnost proti tomuto usnesení, odpadl jeho předmět.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu